

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně EMPLOY s.r.o.**, IČ 28018532, se sídlem Plzeň, Perlová 60/14, *zastoupené Mgr. Petrem Šlaufem, advokátem, se sídlem Plzeň, Kamenická 1*, proti **žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2013 č.j. 923/1.30/13/14.3,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2013 č.j. 923/1.30/13/14.3 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 800,- Kč rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Šlaufa, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni ze dne 11. února 2013, čj. 2806/6.30/13/14.3. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce:

1. nesplnil povinnost uloženou ust. § 109 a § 141 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen zákoníku práce), když jmenovaným zaměstnancům nevyplatil mzdu nebo část mzdy za vykonanou práci v termínu splatnosti ani do dne 7.11.2011, přičemž jména zaměstnanců, výplatní období a výši mzdy ve výroku blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c), zák. č. 251/2005 Sb., o inspekce práce (dále jen zák. o inspekci práce),
2. nesplnil povinnost danou ust. § 114 odst. 1 zákoníku práce, když zaměstnancům neposkytl ani příplatek ve výši nejméně 25% průměrného výdělku, ani náhradní volno v době 6 kalendářních měsíců za výkon práce přesčas, přičemž jména zaměstnanců, výplatní období a počet odpracovaných a zaplacených hodin ve výroku blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle ust. § 26 odst. 1 písm. c) zák. o inspekci práce,
3. nesplnil povinnost danou ust. § 116 odst. 1 zákoníku práce, když zaměstnancům neproplatil příplatek nejméně ve výši 10% průměrného výdělku za dobu noční práce, přičemž jména zaměstnanců a období výkonu noční práce ve výroku blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle ust. § 26 odst. 1 písm. f) zák. o inspekci práce,
4. nesplnil povinnost uloženou ust. § 118 odst. 1 zákoníku práce, když zaměstnancům neposkytl k dosažené mzdě příplatek nejméně ve výši 10% průměrného výdělku za práci v sobotu a v neděli, přičemž jména zaměstnanců a období výkonu práce ve výroku blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zák. o inspekci práce,
5. nesplnil povinnost danou ust. § 146 písm. b) zákoníku práce, když zaměstnancům prováděl srážky ze mzdy bez písemné dohody s nimi, přičemž jména zaměstnanců, dobu a výši provedené srážky ve výroku blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. i) zák. o inspekci práce,
6. neplnil povinnost danou ust. § 94 odst. 2 písm. a) zákoníku práce, když nezajistil zaměstnancům pracujícím v noci vyšetření lékařem před zařazením na noční práci, přičemž jména zaměstnanců a dobu výkonu práce v noci blíže specifikoval, čímž se dopustil správního deliktu na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. v) zák. o inspekci práce,
7. nesplnil povinnost uloženou ust. § 309 odst. 5 zákoníku práce, když nezabezpečil, aby mzdové podmínky dočasně přidělených zaměstnanců, které blíže specifikoval, nebyly horší, než jsou podmínky srovnatelného zaměstnance uživatele, když jim neposkytl příplatek za práci v odpoledních směnách, kterou uvedení zaměstnanci vykonávali v období leden až březen roku 2011 u uživatele ACTIPACK CZ, a.s. a dále nezabezpečil, aby mzdové podmínky dočasně přidělených zaměstnanců, které blíže specifikoval, nebyly horší než jsou podmínky zaměstnance uživatele, když jim neposkytl příplatek za práci v odpoledních směnách, kterou uvedení zaměstnanci vykonávali v kontrolovaném období, které bylo specifikováno, čímž se dopustil správního deliktu na úseku agenturního zaměstnávání podle § 33a odst. 1 zák. o inspekci práce.

Správní orgán I. stupně uložil žalobci za uvedené správní delikty podle § 26 odst. 2 písm. c) zák. o inspekci práce povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 390.000,- Kč.

II. Žaloba

Žalobce v podané žalobě vytýkal zásadní porušení práv žalobce. V prvním okruhu výtek rekapituloval průběh kontroly, ve které za žalobce jako účastníka správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, jednala jako statutární orgán jednatelka společnosti H.E. Žalobce tvrdil, že protokol o prováděné kontrole ze dne 7.11.2011 je vadný a nepřezkoumatelný. Podle ust. § 8 písm. g) zák. o inspekci práce je inspektor povinen zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění. Žalobce tvrdil, že v průběhu kontroly jednající inspektorka zcela ignorovala jednatelku žalobce a jednala se zaměstnankyněmi žalobce, které nebyly oprávněny za kontrolovanou osobu jednat. *(žaloba v části II. Zásadní porušení žalobcových práv 1.)*

Žalobce dále tvrdil, že po dobu prováděné kontroly se správním orgánem aktivně komunikoval. Při ústním jednání dne 7.11.2012 správní orgán žalobci určil lhůtu pro podání nových návrhů a podání vyjádření do 3. prosince 2012. V tomto termínu žalobce doručil správnímu orgánu podání o obsahu 53 listů, jehož předmětem byly důkazy, které zcela jednoznačně prokazovaly, že se žalobce správních deliktů, které mu byly kladeny za vinu napadeným rozhodnutím, nedopustil. Správní orgán I. stupně se však předloženými důkazy svědčícími ve prospěch žalobce vůbec nezabýval, nevyhodnotil je a to ani po opakované urgenci žalobce. Stejně postupoval i žalovaný v následném odvolacím řízení. Veškeré své námítky, připomínky, stanoviska, návrhy i důkazy žalobce uplatnil ještě před vydáním rozhodnutí. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán zatížil správní řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí další vadou, v jejímž důsledku vydaný příkaz čj. 2366/6.30/12/14.3 byl vydán v rozporu s právními předpisy. Žalobce konstatoval, že v praxi Státního úřadu inspekce práce je prováděním kontrolních úkonů pověřena zcela odlišná skupina osob, než vedením pozdějšího správního řízení o uložení pokuty. Vnitřní předpisy tohoto správního orgánu tedy aplikaci ust. § 150 odst. 2 správního řádu neumožňují. Pro řízení, ve kterém byl správním orgánem vydán uvedený příkaz, byly oprávněnými úředními osobami Ing. M.D., jako vedoucí inspektor OIP a JUDr. J.W., jako vedoucí právního odboru OIP. Skutečnost, že příkaz nebyl vydán oprávněnou úřední osobou, žalobce namítal již ve svém návrhu na zrušení vydaného příkazu. Argumentaci žalobce týkající se nezákonného vydání příkazu správní orgán I. stupně odmítl tvrzením, že rozdělením pravomocí mezi jednotlivé vnitřní součásti a v rámci těchto vnitřních součástí je vnitřní věcí správního orgánu a záleží v zásadě jen na vnitřních předpisech, kdo a v jaké věci je oprávněnou úřední osobou. *(žaloba v části II. Zásadní porušení žalobcových práv 2.)*

Žalobce dále tvrdil, že došlo k zásadnímu porušení jeho práv tím, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Podle žalovaného žalobci byla sice dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v závěru ústního jednání dne 7.11.2012, kdy správní orgán určil lhůtu pro podání nových návrhů a vyjádření žalobce do 3.12.2012. Řízení však pokračovalo i nadále, byly doplňovány žalobcem další písemnosti a stejnou možnost k doplnění podkladů měl i správní orgán. Žalobce tvrdil, že nemůže vědět,

kdy správní orgán shromáždí dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a kdy hodlá ve věci rozhodnout. Správní orgán je povinen žalobce uvědomit, že shromáždil dostatek důkazů a přímo žalobce vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil, to se v daném případě nestalo. (*žaloba v části II. Zásadní porušení žalobcových práv 3. 4.*)

Žalobce dále namítal, že předmětné řízení bylo zahájeno dnem, kdy byla právnické osobě stanovena orgánem inspekce práce nějaká povinnost, či omezená její práva, to je dnem 7.11.2011, kdy inspektorka stanovila žalobci povinnost ve vydaném opatření. Žalobce brojil proti závěru správního orgánu, že jednoletá subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt se odvíjí od zahájení správního řízení, že opatření uložená inspektorkou OIP nejsou vydávána v režimu správního řádu, nejedná se tak o žádný druh a formu rozhodnutí a že proto řízení bylo zahájeno dnem doručení příkazu, čj. 23666/6.30/12/14.3 ze dne 26.3.2012, a to dnem 28.3.2012. (*žaloba v části II. Zásadní porušení žalobcových práv 5.*)

Žalobce dále tvrdil, že další zásadní porušení jeho práv se týká rozhodnutí o udělení pokuty ve výši 390.000,- Kč. V této souvislosti žalobce tvrdil, že úvaha o výši uložené pokuty vychází ze závěru, že žalobce se dopustil celkem 7 správních deliktů. Žalobce však tvrdil, že z těchto deliktů nebyla prokázána jeho odpovědnost ani za jediný. Žalobce dále uváděl další tvrzení dokládající nezákonnost k postupu správního orgánu při určení konečné výše ukládané pokuty. (*žaloba v části II. Zásadní porušení žalobcových práv 6.*)

Žalobce souhrnně tvrdil, že v průběhu řízení došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, neboť správní orgán zcela jednoznačně nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy. Dále došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce dále tvrdil, že došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil a obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, když žalovaný se ani nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Žalobce dále tvrdil, že v řízení došlo k porušení § 89 odst. 2 správního řádu, když zákonnost rozhodnutí žalovaný nepřezkoumával v celém rozsahu, neboť kdyby tak učinil, dospěl by k závěru, že podklady které žalobce předložil dne 3.12.2012 prokazují, že správních deliktů, které jsou žalobci kladeny za vinu, se nedopustil. Žalobce rovněž tvrdil, že v řízení došlo k porušení § 8 písm. g) zák. o inspekci práce, neboť inspektorka zatížila správní řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, když vycházela z neúplných údajů, které navíc nebyly poskytnuty jednatelkou žalobce, či jinou oprávněnou osobou za žalobce jednat a inspektorka nezjistila skutečný stav a nedoložila kontrolní zjištění. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného krajský soud zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a navrhl, aby žalovaný byl povinen žalobci nahradit náhradu nákladů řízení. (*žaloba v části III. Porušení zákonných ustanovení*)

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě rekapituloval průběh řízení před správními orgány a uplatněné žalobní námitky označil za nedůvodné s odkazem na právní názory, které byly prezentovány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Plzni rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 31. března 2015, č. j. 30 A 30/2015-115, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013 č. j. 923/1.30/13/14.3 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Toto rozhodnutí žalovaný Státní úřad inspekce práce napadl kasační stížností a vytýkal krajskému soudu nesprávný výklad ustanovení § 150 správního řádu. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů, které žalovaný v kasační stížnosti uplatnil a zabýval se jedinou takto uplatněnou stížní námitkou. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v souzeném případě oblastní inspektorát práce vydal dne 26. 3. 2012 příkaz č. j. 2366/6.30/12/14.3 kterým rozhodl, protože žalobce nesplnil přesně specifikované povinnosti stanovené zákonem č. 262/2006 Sb., čímž se dopustil správních deliktů za které mu byla uložena pokuta ve výši 390.000 Kč. Proti tomuto příkazu žalobce podal odpor, kterým byl předmětný vydaný příkaz zrušen, takže jeho právní účinky zanikly a pokračovalo správní řízení, jako by nikdy nebyl vydán. Protože uvedený příkaz byl podáním odporu zrušen, je zcela právně irelevantní, zda v souvislosti s jeho vydáním došlo k podstatné vadě řízení nesprávnou aplikací § 150 správního řádu. Zrušený příkaz totiž neměl jakýkoliv vliv na pokračující správní řízení a proto Krajský soud se otázkou, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání příkazu ve smyslu citovaného ustanovení, neměl důvod se zabývat. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a soud je tak vázán důvody kasační stížnosti, kterými žalobce v kasační stížnosti také vymezil i rozsah přezkumu napadeného rozsudku. Pokud žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i z důvodu, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, tímto důvodem se Nejvyšší správní soud již nemohl zabývat. Rámec jeho přezkumu byl striktně vymezen kasační stížností, ve které byl ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uplatněn jediný stížní důvod, který byl vyhodnocen jako opodstatněný. Případnými dalšími důvody, pro které Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, se Nejvyšší správní soud s ohledem na danou procesní situaci nemohl zabývat, takže bylo možné korigovat pouze nesprávnost přezkoumávaného závěru krajského soudu. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud při opakovaném přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném zrušovacím rozhodnutí.

Pro potřeby přezkumu rozhodnutí žalovaného krajský soud opět vycházel ze stavu věci dokumentovaného správním spisem. Z tohoto správního spisu shledal, že dne 29.3.2011 Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj zahájil u kontrolované osoby EMPLOY, s.r.s. (žalobce) kontrolu prováděnou podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu stanoveném v § 3 odst. 1 písm. a) a písm. b) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (*dále též zákon o inspekci práce*). O výsledku kontroly byl pořízen protokol ze dne 7.11.2011 čj. 6441/8674/87/6.33/10/15.2. Dne 7. 1. 2011 Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj

Karlovarský kraj současně vydal opatření čj. 6441/8674/87/6.33/11/15.2/1, kterým žalobci bylo uloženo odstranit kontrolou zjištěné nedostatky specifikované pod bodem 1. až 9. opatření, do 29. listopadu 2011.

Dne 26. března 2012 Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj vydal příkaz čj. 2366/6.30/12/14.3, kterým rozhodl ve smyslu § 5 odst. 1 písm. l) bodu 1 zák. o inspekci práce v souladu s § 79 a § 150 odst. 1 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb., že obchodní firma EMPLOY, s.r.o. (žalobce) nesplnila v příkazu specifikované povinnosti založené příslušnými a specifikovanými ustanoveními zákoníku práce č. 262/2006 Sb., čímž se dopustila správních deliktů na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. v) zák. o inspekci práce, správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c), podle § 26 odst. 1 písm. f), podle § 26 odst. 1 písm. c) a podle § 26 odst. 1 písm. i) zák. o inspekci práce a správního deliktu na úseku agenturního zaměstnávání podle § 33a odst. 1 zák. o inspekci práce, pro které byla uložena pokuta ve výši 390.000,- Kč. Žalobce proti výše uvedenému příkazu dne 5.4.2012 podal odpor. Dne 7. listopadu 2012 proběhlo před Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ústní jednání ve věci podezření ze spáchání správních deliktů na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. b), na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c), f), i) a na úseku agenturního zaměstnávání podle § 33a zák. o inspekci práce. V průběhu ústního jednání byla žalobci, jako účastníku řízení, dána před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že svého práva využije a požádal o přiměřenou lhůtu k vyjádření a navržení důkazů. Správní orgán určil lhůtu pro podání nových návrhů a vyjádření účastníka řízení do 3.12.2012. Dne 3.12.2012 Oblastnímu inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj bylo doručeno podání žalobce označené jako „Předání dokladů“, ke kterému byly předloženy jednotlivé listiny v rozsahu 53 stran.

O jednotlivých žalobních výtkách Krajský soud usoudil následovně.

Ve vazbě k žalobnímu bodu obsaženému v projednávané žalobě v části **II. Zásadní porušení žalobcových práv 1.** krajský soud shledal, že žalobce na podkladě popsaného průběhu kontroly zahájené 29.3.2011 a probíhající v rozsahu ust. § 3 odst. 1 písm. a), b) zák. o inspekci práce, vytýkal vady postupu kontrolního orgánu, které se promítly do protokolu o kontrole sepsaného dne 7.11.2011. Vytýkané vady prováděné kontroly nemají přímou věcnou souvislost s navazujícím řízením ve věci správních deliktů vedeném se žalobcem a nebyly proto způsobilé založit přímé dotčení žalobce na jeho subjektivních veřejných právech. Tento žalobní bod nebyl shledán důvodným.

Krajský soud při posuzování důvodnosti žalobních bodů obsažených v projednávané žalobě vycházel ze skutečnosti, že předmětem řízení před správním orgánem I. stupně i před žalovaným byla otázka odpovědnosti žalobce za jednotlivé správní delikty, které byly projednávány v souvislosti s kontrolou zjištěným porušením povinností žalobce v rozsahu specifikovaných ustanovení v zákoníku práce.

Při posuzování žalobního bodu obsaženého v žalobě v části **II. zásadní porušení žalobcových práv 2.** krajský soud žalobcem tvrzenou vadu v postupu správních orgánů představovanou podstatným porušením ustanovení o řízení vzniklým nesprávnou aplikací

ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu, posuzoval na základě závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 3. září 2015, č. j. 7 Ads 123/2015-41. V intencích tohoto právního názoru Krajský soud dospěl k závěru, že tento žalobní bod není důvodný.

Za důvodnou shledal krajský soud žalobní výtku v této části žaloby mířící na porušení § 3 správního řádu o zjištěném stavu věci. Krajský soud z obsahu správního spisu shledal, že v průběhu řízení ve věci správních deliktů při ústním jednání konaném dne 7.11.2012 správní orgán uložil žalobci k předložení nových návrhů a případného vyjádření lhůtu do 3.12.2012. Dne 3.12.2012 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně své podání s přílohou 53 listin, které obsahovalo záznamy o lékařských prohlídkách jednotlivých zaměstnanců žalobce, výplatní listky dokumentující mzdu jednotlivých zaměstnanců žalobce v inkriminovaném období, majícím vztah k jednotlivým podstatám správních deliktů, dále listiny týkající se návrhu žalobce předloženého jednotlivým zaměstnancům o vzájemném zápočtu pohledávek a uzavřené dohody o srážkách ze mzdy uzavřené mezi žalobcem a jednotlivými dotčenými zaměstnanci. S obsahem těchto listin se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádaly a i přesto, že jednotlivé předložené listiny obsahují skutečnosti, které činí sporným naplněním skutkových podstat jednotlivých správních deliktů. Příkladem lze odkázat na výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části I. bod 6., podle kterého žalobce nesplnil povinnost danou ust. § 94 odst. 2 písm. a) zákoníku práce, když nezajistil uvedeným zaměstnancům pracujícím v noci vyšetření lékařem před zařazením na noční práci, a to konkrétně M.B., která vykonávala práci v noci ve dnech 14.1., 21.1. a 26.1.2011, I.E., která vykonávala práci v noci ve dnech 18.1., 19.1., 20.1., 30.1 a 31.1.2011 A.J., která vykonávala práci v noci ve dnech 27.1., 28.1. a 29.1.2011 a D.N., která vykonávala práci v noci ve dnech 21.1., 22.1. a 23.1.2011. Oproti tomu zůstaly nevyhodnoceny *Záznamy o lékařských prohlídkách* stejných zaměstnanců provedených 10.1.2011 se závěrem, že M.B., I.E., A.J. i D.N. jsou schopny jako dělník v plastikářské výrobě noční práce v nepřetržitém provozu. Skutečnost, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s uvedenými předloženými listinami a to nejen u příkladmo jmenovaných, ale komplexně s celým obsahem podání žalobce doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 27.12.2012 a žalovaný tuto skutečnost akceptoval, **bylo shledáno v postupu žalovaného podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.**

V návaznosti na tvrzení žalobce obsažené v části žaloby označené **II. zásadní porušení žalobcových práv 3., 4.** krajský soud shledal, že **tato tvrzení nejsou důvodná.** Žalobce tvrdil, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalobci byla při ústním jednání konaném ve věci dne 7.11.2012 poskytnuta lhůta do 3.12.2012, k tomu, aby se mohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v dané věci řízení pokračovalo předkládáním nových písemností žalobce s tím, že i správní orgán měl možnost opatřovat vlastní důkazy, správní orgán I. stupně dne 18.1.2013 prodloužil žalobci lhůtu k vyjádření ke shromážděným podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu do 4.2.2013 a současně žalobci zaslal vlastní vyjádření ke způsobu získání shromážděných důkazů. Dne 11.2.2013 správní orgán obdržel sdělení žalobce k obdrženému vyjádření ke způsobu získání důkazů. Poté následovalo vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně dne 11.2.2013.

Z tohoto průběhu řízení soud neshledal, že by správní orgán svým postupem porušil § 36 odst. 3 správního řádu způsobem, který by mohl přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobci byla poskytnuta adekvátní možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a podat k nim své vyjádření. Žalobní bod spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud neshledal důvodným.

V části žaloby označené *II. zásadní porušení žalobcových práv 5.* žalobce tvrdil, že došlo k zániku jeho odpovědnosti za správní delikt. Podle jeho tvrzení, řízení bylo zahájeno již dne 7.11.2011, kdy bylo vydáno správním orgánem I. stupně opatření k nápravě v průběhu prováděné kontroly a nebylo zahájeno až 28.3.2012, jak tvrdí žalovaný. Dle krajského soudu je nezbytné rozlišovat řízení, které Státní úřad inspekce práce a příslušné oblastní inspektoráty práce vedou na základě působnosti a příslušnosti vymezené v § 3 zákona o inspekci práce v rámci prováděné kontroly nad dodržováním zákonných povinností, od řízení vymezeného působností Státního úřadu inspekce práce v § 4 odst. 1 písm. d) zák. o inspekci práce opravňujícího úřadu ukládat opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole podle § 6 odst. 6 cit. zákona a od řízení, ve kterém je působnost Státního úřadu inspekce práce vymezena v § 4 odst. 1 písm. i) a j) zák. o inspekci práce, ve kterém tento úřad rozhoduje ve správním řízení o přestupcích a správních deliktech. V přezkoumávaném případě předmětem řízení bylo řízení ve věci správních deliktů, jejichž skutková podstata měla být naplněna porušením konkrétních povinností, které shledal Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj v průběhu prováděné kontroly. Řízení ve věci správního deliktu může být především zahájeno z moci úřední postupem podle § 46 a násl. správního řádu. Pokud však příslušný správní orgán, vycházející z výsledku provedené kontroly, shledá, že ve věci lze vést příkazní řízení a že lze přistoupit ke zjednodušenému a omezenějšímu rozsahu zjišťování podkladů, může při naplnění zákonných podmínek plynoucích z ust. § 150 s.ř.s., rozhodnout o uložení povinnosti v řízení z moci úřední formou písemného příkazu. Za této situace vydání příkazu má účinky zahájení řízení ve věci samé a samotný příkaz může být prvním úkonem v řízení. Z tohoto důvodu v projednávané věci správních deliktů nemohlo řízení být zahájeno dnem 7.11.2011 vydáním opatření k odstranění nedostatků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. g) zák. o inspekci práce. Vydání tohoto opatření je sice v působnosti téhož správního orgánu, ale je individuálním správním aktem věcně nesouvisejícím s následně vedeným řízením ve věci správních deliktů. Řízení ve věci správních deliktů bylo proto zahájeno až 28.3.2012 a to doručením příkazu ze dne 26.3.2012. Podle ust. § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce ve znění účinném do 31.12.2014 odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, uplynul-li jeden rok od zahájení řízení, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Uvedené časové souvislosti dokládají, že v přezkoumávaném případě nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za projednávané správní delikty. **Tento žalobní bod nebyl shledán důvodný.**

V žalobě označené *II. zásadní porušení žalobcových práv 6.* žalobce tvrdil, že správní orgány pochybily při úvaze o udělení pokuty, neboť vycházely ze závěru, že žalobce spáchal 7 správních deliktů, přičemž podle jeho tvrzení nebyl spáchán ani jeden z nich. Krajský soud **rozhodnutí o udělení pokuty vyhodnotil jako nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů,** neboť při úvaze při výši pokuty správní orgány vycházely z výsledku řízení, které bylo zatíženo závažnými procesními vadami, které mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud na základě výše uvedených zjištění postupoval podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., podle kterého zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a současně podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když shledal výrok o ukládané pokutě rozhodnutí nepřezkoumatelným z nedostatku důvodů.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přiznává žalobci právo na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč za podanou žalobu a 1.000,- Kč za podaný návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a dále odměnou za zastoupení žalobce advokátem v rozsahu dvou úkonů po 3.100,- Kč (za přípravu a převzetí zastoupení a dále za seps žaloby) a za dva režijní paušály po 300,- Kč. Náklady řízení dosahují celkové výše 10.800,- Kč a budou uhrazeny způsobem specifikovaným ve výroku rozhodnutí o nákladech řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. října 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková